

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

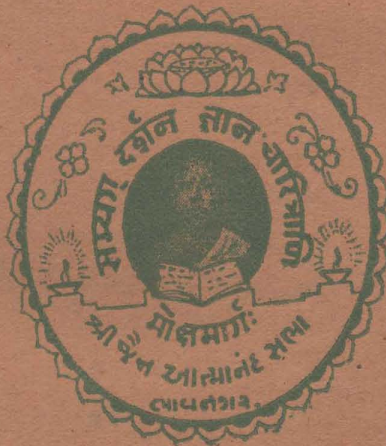
卐 卐 卐

પુસ્તક ૪૩ મું.

સંવત ૨૦૦૧.

અંક ૨ બે.

ભાદ્રપદ : સપ્ટેમ્બર.

પ્રકાશક—

— : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર : —

આ અંક માં

૧ પર્યુષણ પર્વારાધના.	(મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી)	૧૭
૨ કાવ્ય અષ્ટપદી.	(ઝવેરી મૂલચંદ આશારામ વૈરાટી)	૧૮
૩ કાવ્યથી મળતા મહાન લાભો.	(મુનિરાજશ્રી ધુરન્ધરવિજયજી)	૧૯
૪ સંક્ષિપ્ત બોધવચનમાળા.	(આચાર્યશ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી)	૨૨
૫ જગદ્ગુરુ વિજયહીરસૂરીશ્વરજી.	(મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી)	૨૪
૬ વૈરાગ્યમય વિવિધ વિચારો.	(મુનિરાજશ્રી લક્ષ્મીસાગરજી મહારાજ)	૨૫
૭ જ્ઞાનસારના બીજી અષ્ટકનો સંક્ષિપ્ત સાર.	(શ્રી પુણ્યવિજયજી સવિગ્નપાક્ષિક)	૨૬
૮ સમય મા પમાણ બેદરકારીનો ભોગ.	(ચોકસી)	૨૭
૯ પ્રાસંગિક સ્ફુરણ.	(શ્રી કૃતેદયંદ ઝવેરભાઈ)	૨૯
૧૦ વર્તમાન સમાચાર—	(સભા.)	૩૦
૧૧ સ્વીકાર-સમાલોચના	(સભા.)	૩૧

આ માસમાં નવા થયેલ માનવંતા સભાસદો.

૧ શાહ કેશવલાલ હેમચંદ (પાટણવળા)	લાઠક મેમ્બર (૧)	વીરેપારણે
૨ શાહ હેમચંદ અમીચંદ	,, (૧)	સુરત
૩ શાહ બાલુભાઈ ખીમચંદ	,, (૧)	,,
૪ મહેતા જગમોહનદાસ ઠાકરસી L. C. E. વાર્ષિકમાંથી લાઠક મેમ્બર (૨)		ભાવનગર

એન્જનીયર સાહેબ

ગુજરાતી ભાષાના તૈયાર થતાં ગ્રંથો.

૧ શ્રી વસુદેવ હિંડી ગ્રંથ. (શ્રી સંઘદાસ ગણિકૃત ભાષાંતર.)

તત્ત્વજ્ઞાન અને બીજી ઘણી બાબતોને પ્રમાણિક ડરાવવા સાદતરૂપ આ ગ્રંથની શુભારે પાંચમા સૈકામાં તેની રચના થયેલી છે. મૂળ ગ્રંથનું બહુ જ પ્રયત્નપૂર્વકનું સંશોધનકાર્ય સદગત મુનિરાજશ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ તથા વિદ્યમાન સાક્ષરવર્ગ મુનિરાજશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે કરી જૈન સમાજ ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો છે. સાક્ષરવર્ગશ્રી આનંદશંકર આપુભાઈ ધ્રુવ સાહેબે આ સભામાં એક વખત પધારી જણાવ્યું હતું કે—આ ગ્રંથનું મૂળ અને ભાષાંતર શુદ્ધ કરી પ્રગટ કરનાર જે સંસ્થા હશે તેણે ખરી સાહિત્યસેવા કરેલી ગણાશે. ભારતનો ઇતિહાસ તૈયાર કરવા માટે અબ્બેડ અને બહુ જ પ્રાચીન ગ્રંથ છે. દરેક જૈન જૈનેતર સાક્ષર અને સાહિત્યકારની પ્રશંસાને પાત્ર થયેલ આ ગ્રંથ છે. આવા બહુમૂલ્ય ગ્રંથનું ભાષાંતર વિદ્વાન રા. રા. ભોળીલાલ જ. સાહેબના અમદાવાદવાળા પાસે તૈયાર કરાવેલ છે. કોઈ ભાગ્યશાળી, પુણ્યવાન અને સુકૃતની લક્ષ્મી પામેલ જૈન બંધુનું નામ આ ગ્રંથ સાથે જોડાય તેમ ઇચ્છીએ છીએ. ખરેખરી જ્ઞાનભક્તિનું આ ઉત્તમોત્તમ કાર્ય છે, આ ગ્રંથમાં અનેક ઐતિહાસિક સામગ્રી, અનેક જાણવાયોગ્ય વિષયો અને કથાઓ આવેલી છે.

આ ગ્રંથમાં પૂરેપૂરી સહાય આપનારનું જીવનચરિત્ર અને ફોટો આપવામાં આવશે. આ પ્રભાવશાળી, ઉત્તમોત્તમ અને સર્વમાન્ય ગ્રંથ—સાહિત્યની સેવા કરવાનો પ્રસંગ ભાગ્ય વગર સાંપડતો નથી. સહાય આપનાર બંધુની ઇચ્છા મુજબ આ ગ્રંથનો ઉપયોગ સભા કરી શકશે.

અમારા નવા થનારા લાઠક મેમ્બરને તૈયાર થતાં ઉપરનો તેમજ નીચે જણાવેલ છપાતાં ઉત્તમોત્તમ મુંદર ચરિત્રો-ગ્રંથો તૈયાર થયે ધારા મુજબ તેઓને પણ ભેટ આપવાના હોવાથી જૈન બંધુઓ અને બહેનો લાઠક મેમ્બર સત્વર થઈ લાલ લેવા જેવું છે.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

... પ્રકાશક:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર ...

વીર સં. ૨૪૭૧.

ભાદ્રપદ.

પુસ્તક ૪૩ મું.

વિક્રમ સં. ૨૦૦૧.

:: ઇ. સ. ૧૯૪૫ સપ્ટેમ્બર ::

અંક ૨ જો.

પર્યુષણ પર્વારાધના.

(સુણો ચંદાણ.....એ રાગ.)

- શુભ ભાવ ધરી પર્યુષણ પુણ્યકારી પ્રેમે ઉજવો,
ગુરુગુણકરો બોધ સુણીને જ્ઞાને ઉરને રીઝવો. શુભ. (૧)
- શુભ કલ્પસૂત્ર શ્રવણે ધારો, વિધિપૂર્વક સુણીને પાપ હરો,
ગુરુમુખથી સુણીને ભવથી તરો, શુભ ભાવ ધરી. શુભ. (૨)
- નવ વ્યાખ્યાનો અતિ સુખકારી, વીર પાર્શ્વ નેમિ ને ઋષભાદિ,
શુભ સ્થવિરાવલી ને સમાચારી..... શુભ. (૩)
- પર્યુષણનો શુભ અર્થ ગ્રહો, કરી પુણ્ય અતિશય પાપ દહો,
આત્મામાં રમણતા શ્રેષ્ઠ ચહો..... શુભ. (૪)
- મળ્યું કલ્પસૂત્ર પાવનકારી, એકવીસ વાર શ્રવણે ધારી,
બનો મોક્ષતણા પછી અધિકારી..... શુભ. (૫)
- કરે ક્ષમાપના સૌ જીવ પરે, સમભાવ ધરી વર્તન જો કરે,
આરાધક પદને પ્રાણી વરે..... શુભ. (૬)
- નવ વારંવાર આ યોગ મળે, શુભ પુણ્યતણો અવસર આ ફળે,
જેથી બુદ્ધિ સુમાર્ગે વિશેષ વળે..... શુભ. (૭)
- જે સમયે પ્રતિક્રમણો કરવાં, અતિ આનંદથી પ્રભુગીત સ્મરવા,
ગુરુદેવ દર્શને શીર ધરવા..... શુભ. (૮)
- આરંભ પાપનો ત્યાગ કરો, વ્યવહાર ધર્મનું ધ્યાન ધરો,
પ્રહ્લ્યાચર્ય શીલન ગ્રહણ કરો..... શુભ. (૯)
- તપશ્ચર્યા છૂટ અઠ્ઠમની, તપ અષ્ટ દિનનું સૂત્ર બની,
વળી વિવિધ પૂજા પ્રભુ જિનની..... શુભ. (૧૦)
- અસત્ય વચનના ત્યાગી બનો, બુગારરૂપી એક શત્રુ હણો,
એવાં ગુરુના બોધતણા વચનો..... શુભ. (૧૧)
- જ્યોત્સવ નન્દીશ્વર દેવ કરે, માનવ ભૂમિએ કેમ ના ઉજવે ?
પછી અનંત ઋદ્ધિની પ્રાપ્તિ ધરે..... શુભ. (૧૨)
- પર્યુષણને ઉરથી સમજે, પ્રભુ ગાન વિષે તદ્દલીન બને,
હેમેન્દ્ર અજિતપદ પ્રાપ્ત કરે..... શુભ. (૧૩)

મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી

કાવ્ય અષ્ટપદી

રચનાર—ઝવેરી મૂલચંદ આશારામ વૈરાટી-અમદાવાદ.

- ધ્યાન સમાધિ તાંતણે, ચઢે યોગી આકાશ;
જ્યોતી ઝળહળમાં સમે, ભૂલે વિશ્વના તાપ. (૧)
- ભૂલી જતો રથૂળ જગતને, ભૂલતો જગ સંતાપ;
નયન મીંચાણુ જગ લણી, લિતર લયો ઉજસ. (૨)
- લોહું કાંચન સમ ગણે, શત્રુ મિત્ર સમ લાવ;
સુખ દુઃખના ત્યાં શા ગન્તં, કોણ પૂછે તસ લાવ. (૩)
- ગાતાં પ્રભુના ગીતડાં, વહે અશ્રુની ધાર;
તે હૃદય ના ડંખતો, જાણે જગતાધાર. (૪)
- લક્ષિત સાગર ઉછળ્યો, ડૂબ્યો લક્ષ્મી તસ માંચ;
જેમ જેમ ઊડો ઉતરે, મળે મુક્તાક્ષણ ત્યાંચ. (૫)
- કોણ હતો તું ક્યાં હતો? ક્યાં ઊભો છું આજ?
ક્યાં જાવા મન સુગડા, કોણ હસે તુજ સાથ? (૬)
- હું ભૂલો મારું ભૂલો, પછી દેહ માટીના ભૂલો;
તળ ભાન લિતરનું થશે, ને અજળ શાન્તિ વ્યાપશે. (૭)
- નિજ તેજનાં દર્શન થતાં, કંઈ નાદ અદ્ભૂત જાગતો;
રગ રગ અને રોમાંચમાં, અદ્ભૂત ઓજસ વ્યાપતો. (૮)

ચલે નદીકા વહેણ.

રચનાર—ઝવેરી મૂલચંદ આશારામ વૈરાટી.

(ચલે પવનકી ચાલ-એ રાગમાં.)

ચલે નદીકા વહેણ! જીવન! ચલે નદીકા વહેણ!!
મધુર જીવનકે વહેતે પાણી! ભર ભર પીવો પ્રેમ!! જીવન ચલેં ૧
મેલ જગતકે ધોતી નદીયાં! દુઃખી જગતકે તેમ!! જીવન ચલેં ૨
આમૃતવૃક્ષ પથ્થર જીમ મારત! દીયે આમૃત તેમ!! જીવન ચલેં ૩
જલતે ચંદન ખેડે ખુશબો! જીવો! જીવો ખસ તેમ!! જીવન ચલેં ૪
દુઃખી જગતકે લુંછો આંસુડે! ભૂલી વૈરાટી ભાન!! જીવન ચલેં ૫

કાવ્યથી મળતાં મહાન લાભો.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૭૪ થી શરૂ)

વિશ્વનાથ કાવ્યના ફળને જાણાવતાં સાહિત્ય-દર્શણમાં જણાવે છે જે

ચતુર્વર્ગફલપ્રાપ્તિઃ સુખાદલ્પધિયામપિ ॥
કાવ્યાદેવ યતસ્તેન, તત્સ્વરૂપં પ્રદર્શયતે ॥

‘અલ્પ મતિવાળાને પણ સહેલાઈથી ચારે વર્ગરૂપ ફલની પ્રાપ્તિ કાવ્યથી જ થાય છે માટે તેનું સ્વરૂપ દેખાડાય છે.’

પ્રાચીન ગ્રંથોમાં કાવ્યના ફળો માટે જે વિવેક જોવાય છે તેવો વિવેક અહિં મૂળમાં નથી. અહિં તો સામાન્યપણે ફળ જણાવ્યું છે ને તે પણ એકદમ વધારે પડતું જણાવાયું હોય એમ લાગે છે. આ શ્લોકની ટીકામાં કાવ્યથી ધર્મ-અર્થ-કામ અને મોક્ષ એ ચારે પુરુષાર્થ કઈ રીતે મળે તે દર્શાવતાં કહે છે કે-ભાગવતસ્તવન વગેરે કાવ્યથી નીતિ અને જાણવાપૂર્વક નીતિમાર્ગે અનુસરવાથી ધર્મ મળે છે. અર્થપ્રાપ્તિ તેને પ્રત્યક્ષ દેખાય છે, અર્થાત્ કાવ્ય જનાવીને શ્રીમંતો પાસેથી ધન મેળવવાનું વિશ્વનાથના સમયમાં સવિશેષ હશે એમ જણાય છે. અર્થ મળે એટલે કામ-પુરુષાર્થ સિદ્ધ થાય એ રીતે કામપ્રાપ્તિ કાવ્યથી સાક્ષાત્ નથી પણ પરમ્પરાએ છે. કાવ્યથી મોક્ષમાં પ્રવર્તક વચનો સારી રીતે સમજી શકાય છે ને તેથી મોક્ષપ્રાપ્તિમાં પણ કાવ્ય કારણભૂત અને છે.

આ ફલપ્રદર્શન વિશ્વનાથનું ગદ્ય સુંદર ન હોય તો પણ તેની કારિકાનું દ્વિતીય અરણ્ય

ઘણું જ અગત્યનું છે. અલ્પ મતિવાળાને સહેલાઈથી ધર્મમાર્ગે જોડનાર કે તે તે ફળોને દેનાર કાવ્ય છે એ અવિતથ નથી. કાવ્ય સુકોમળ બુદ્ધિવાળાને માટે જ ઉપયોગી છે ને પીઠ મતિવાળા માટે નકામું છે એવો ભ્રમ એ વાક્યથી ન થાય માટે ટીકામાં તેનો ખુલાસો કરતાં જણાવે છે કે ‘સ્થિર બુદ્ધિવાળાને માટે વેદશાસ્ત્રો છે છતાં શામાટે કાવ્યમાં યતન કરવો જોઈએ ? એમ ન કહેવું. કડવી દવાથી શાન્ત પામતી વ્યાધિ શુદ્ધ સાકરથી શાન્ત થતો હોય તો કયો રોગી સ્વચ્છ સાકરમાં પ્રવૃત્તિ ન કરે ?’ અર્થાત્ કરે જ. વિશ્વનાથનું આ કથન ઉપરની વાતને પોષણ આપવા પૂરતું છે. વાસ્તવિકતા તો એ છે કે-કડવી અને મીઠી દવામાં જો કડવી દવાથી રોગ શીઘ્ર શાન્ત થતો હોય ને દવા ખાવાની રોગીમાં શકિત હોય તો રોગી કડવી દવાને પ્રથમ પસંદગી આપે, પણ કડવી દવાથી કંટાળો આવતો હોય અથવા મીઠી દવા પણ કડવી દવા જેટલો જ ક્ષાયદો કરે છે એમ સમજાયું હોય તો કડવી દવાને છોડી મીઠી દવામાં પ્રવૃત્તિ વિશેષ કરે એમ અને છે. કાવ્ય મીઠી દવા જેવું છે અને તેથી ધીરે ધીરે પણ લાભ થાય છે એમાં સર્વ સમ્મત છે.

કાવ્યના ફળ માટે આધુનિકોની વિચારણા આ પ્રમાણે છે. તેઓ કહે છે કે-કોઈ પણ પ્રવૃત્તિનું પ્રયોજન કે ફળ તે જ હોઈ શકે કે જે ઉદ્દેશ રાખીને તે પ્રવૃત્તિ કરાતી હોય. ખેડૂત ખેતી કરે છે. શામાટે ? ધાન્ય માટે; નહિ કે

ઘાસ માટે. ખેતીનું કૃષ્ણ ધાન્ય છે. સાથોસાથ ઘાસ નીપજે છે પણ તેથી ઘાસ એ ખેતીનું કૃષ્ણ છે એમ ગણાવી શકાય નહિ. એ જ રીતે કાવ્યનું કૃષ્ણ-પ્રયોજન શું હોઈ શકે? તેનો વિચાર કરવો જોઈએ. તેનો વિચાર ત્રણ રીતે કરાય છે. (૧) કાવ્ય કરનાર કવિને કૃષ્ણ શું? (૨) કાવ્યમાં જે નાયકનું ચરિત્ર વર્ણવવામાં આવેલ છે તેને શું કૃષ્ણ? (૩) કાવ્યના વાચકને કૃષ્ણ શું?

(૧) કાવ્યથી કવિને મળતો લાભ—

ઉત્તમ કાવ્ય બનાવનાર કવિ કોઈ સાધારણ માનસ ધરાવતો નથી. તેની ભાવનાઓ, વિચારો, આકાંક્ષાઓ ઉદાત્ત હોય છે. કાળબળે-કુસંસર્ગોથી જનતામાં ખરાબ સંસ્કારો, મલિન આચારવિચારો જોઈ તેનું દિલ દાઝે છે. તેનું હૃદય જળી ઉઠે છે. જનપદની તે મલિનતા ઘોઈ નાખવા માટે મહાન્ કવિ કાવ્યના ઝરાને વહેતો મૂકી દે છે. એને લાગે છે કે ધર્મના ઉપદેશો લોકો સાક્ષાત્ ગ્રહણ કરતા નથી, તાત્ત્વિક શ્રવણ-તપ-જપમાં પ્રવૃત્તિ વગેરેમાં જનતા અરુચિ દર્શાવે છે એટલે તાત્ત્વિક વિષયોને-ધાર્મિક આચારોની પ્રવૃત્તિઓને કવિ રસિક ભાષમાં શુંથી સુંદર કથાના વ્યાજે-બહાને જનતા સમક્ષ રજૂ કરે છે. જનતા તેમાં રહેલ રસના લોભે હોંશે હોંશે તેને વાંચે છે ને સુધરે છે.

આવી ઉદાર ભાવનાથી રચાયેલ કાવ્યનું કૃષ્ણ તેના કરનાર કવિને અશુભ કર્મનો નાશ અને મહાન્ શુભ સુકૃતનો લાભ એ જ હોઈ શકે. ધાન્ય જેવું કૃષ્ણ એ જ છે. બાકીના ગણવાતાં કૃષ્ણો ઘાસ જેવા છે. તે કૃષ્ણો મળે તો પણ ઠીક અને ન મળે તો પણ ઠીક; તેની સાથે વિશાળ ભાવનાવાળા કવિને કંઈપણ નિસ્ખત હોતી નથી.

સંયોગવશ કોઈ કોઈ કવિએ ધન મેળવવા માટે તે તે રાજાની સૂક્તોદ્ધાર પ્રશંસા કરીને અર્થ સાધ્યો હોય તેથી તે સૂક્તોને કાવ્ય તરીકે ઓળખાવવા અને તે ધનને તેના કૃષ્ણ તરીકે ગણાવવું એ કાવ્યનું અને તેના કૃષ્ણનું મૂલ્ય ઘટાડવા જેવું છે. કાળચક્રમાં લાગે ને કરોડો કવિઓ થઈ ગયા. કયાં સર્વેની કીર્તિ રહી છે? શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર કે શ્રી હેમચન્દ્ર-સૂરિજી, વ્યાસ, વાલ્મિકી, કાલિદાસ, ભારવી કે માઘ એવા અમુક અમુકની અમુક મર્યાદિત ક્ષેત્રમાં યશઃકીર્તિ પ્રસરી એટલે કાવ્યથી કવિ માત્રને યશઃરૂપ કૃષ્ણ મળે છે એમ માની શકાય નહિ. જેના નામ પણ જનતા બાણુતી નથી એવા કેટલાએક અદ્ભુત કવિઓ જે કાવ્ય લખી ગયા છે તેનું કૃષ્ણ શું? શું તેઓએ કરેલા કાવ્યોને કીર્તિને જ કૃષ્ણ માનનારા અકૃષ્ણ કહેશે? એમ જો કહેવામાં કે માનવામાં આવે તો કાવ્યની પ્રવૃત્તિ રૂંધાય માટે એમ માની શકાય જ નહિ. વળી કેટલાએક એવા નિઃસ્પૃહ કવિઓ હોય છે કે જેઓ સુંદર કાવ્ય બનાવીને 'પોતાનું' નામ પણ જણાવતા નથી. જેની જેને ઇચ્છા જ નથી તેનું કૃષ્ણ તે ન માનવું એ જ ઠીક છે, પરંતુ ખેતીમાં જેમ ઘાસ થાય છે તેમ કાવ્યથી કીર્તિ એ આનુષંગિક મળે છે એમ માનવું વિશેષ ઉચિત છે; માટે એક ખૂણામાં બેસીને પણ જનતા હુષ્ટ માર્ગેથી પાછી વળી સત્પથે પ્રવર્તે એવી ઉદાત્ત ભાવનાથી રચાયેલ કૃતિઓની સુવાસના ઉત્પાદકને પાપપ્રણાશને પુણ્યપ્રાપ્તિ એ જ પ્રધાન કૃષ્ણ મળે એ યુક્ત છે.

(૨) કાવ્યના નાયકને કાવ્યથી મળતું કૃષ્ણ—

મુખ્યત્વે કરીને કાવ્યમાં કોઈ એક પ્રધાન નાયક હોય છે. મોટે ભાગે તે નાયક વાસ્તવિક હોય છે. કાલ્પનિક તો કવચિત્ જ બેવામાં આવે છે. જેની નાયક તરીકે પસંદગી કરવામાં

આવી હોય છે તેમાં ઘણુંખરું સારા સારા ગુણો નિરૂપ્યા હોય છે. એટલે તે તે નાયકો પ્રત્યે વાચકોની સહાનુભૂતિ-પ્રેમ-દિલસોજી સ્વાભાવિક રહે છે. એ કારણે કાવ્યથી કાવ્યમાં ગુંથાયેલ નાયકને ઉજ્જવળ યશની પ્રાપ્તિ એ ફળ છે. જે જે પાત્રોનું જેવું જેવું નિરૂપણ કવિએ કાવ્યમાં કર્યું હોય તેવો તેવો યશ વા અપયશ તે તે પાત્રોને મળે છે. જનતા રામને પ્રશંસે છે. યુધિષ્ઠિરને વખાણે છે. નળના અને હરિશ્ચન્દ્રના દુઃખે દુઃખી થાય છે અને રાવણને ધિક્કારે છે, દુર્યોધનને નિન્દે છે. વગેરેમાં તે તે પાત્રોના કર્તવ્યો કરતાં કવિઓની કલમે-કાવ્યે વિશેષ ભાગ લખ્યો છે. રામ કરતાં વિશેષ ન્યાયી અને રાવણ કરતાં વધારે દુષ્ટ ઘણાં રાબદ્ધો થઈ ગયા છે; છતાં તે બધા કવિની કલમના ઝપાટે નહિં ચડેલા હોવાથી યશ-અપયશના ભાગી થયા નથી. જનતાના વર્ણુવાદ વા અવર્ણુવાદથી બચી ગયા છે, માટે કાવ્યમાં વર્ણુવાયેલ નાયકને તેના વર્ણુન યોગ્ય યશ અથવા અપયશનો લાભ મળે છે.

(૩) કાવ્યના વાચકને કાવ્યથી મળતો લાભ—

કાવ્યને રચનાર કવિ અમુક જ હોય છે. તેમાં ગુંથાયેલ નાયક પણ અમુક અમુક જ હોય છે પરંતુ તેના વાચક અમુક જ હોય છે એવું કંઈ નથી. અમુક કાવ્ય કેટલાએ વાંચ્યું અને કેટલા વાંચશે એ કંઈ કહી શકાય નહિં. કોઈ કોઈ કાવ્યના વાચકો તો ગણનાતીત પણ હોઈ શકે એટલે વાચકોને તે તે કાવ્યના વાચનથી શું શું લાભ મળે છે તે નિશ્ચિતપણે કહી શકાય નહિં, છતાં કાવ્યના વાચકો તેના વાચનમાં મુખ્યત્વે આનન્દ મેળવવા માટે પ્રવૃત્તિ કરે છે એટલે વાચકને કાવ્યથી મળતું પ્રધાન ફળ આનન્દ છે. ખીબ ફળો તરીકે ગણાવી શકાય તેવા ફળો આ છે. તે તે કાવ્ય વાંચ-

વાથી પોતાના જીવનમાં સફળતા પ્રત્યે પ્રેમ, દુર્ગુણ પ્રત્યે ધૃષ્ટિ, ઉત્તમ-સંસ્કારોની ખીલ-વાણી, કાવ્યમાં આવતાં તે તે નાયકોના જીવનનું જ્ઞાન, જુદા જુદા વ્યવહારોના ખ્યાલ, ભિન્ન ભિન્ન નીતિઓનો પરિચય વગેરે, કેટલીક વખત વાચક પોતાને સાહિત્યનો શોખીન-કાવ્ય-રસિક માનતો પોતાની આન્તરિક વાસનાઓને ઉત્તેજવા માટે કાવ્યના-દુષ્ટ કાવ્યના એવા એવા નકામા વિભાગો કે જે કવિઓએ કે તેના રચનારાઓએ જનતાની ચિત્તવૃત્તિ આકર્ષવા માટે જ યોજ્યા હોય છે તે જ ભાગોને વાંચે છે. હાલમાં આવા વાચકોની વિપુલતા વિશેષ જોવામાં આવે છે ને તે જ કારણે શિષ્ટ સાહિત્ય પ્રમાણમાં અતિશય અદ્ય ઉત્પન્ન થાય છે. અર્થેક-દૃષ્ટિલેખકો લોકમતના પ્રવાહમાં તણાયે જ જાય છે. કેટલા-એક લેખકોએ તો આવી કાલ્પનિક વાતોમાંથી આગળ વધી ઇતિહાસપ્રસિદ્ધ શિષ્ટ પુરુષોની વાતો આલેખતાં તે તે પ્રકારના પોતાની માનસિક સ્થિતિ પ્રમાણેના મલિન પ્રતિબિમ્બો શ્યામ લેખિનીથી આલેખી ઇતિહાસને વગોવ્યો છે એટલું જ નહિં પણ જનતાને ઉન્માર્ગે દોરી મહાદુષ્ટ ઉપાર્જન કરેલ છે. લેખકે પોતાની કલમ ઉપર એટલો સંયમ જરૂર કેળવવો જોઈએ કે ભલે સારી વાતો જનતા સમક્ષ ઓછી રજૂ કરાય પણ લોકોનું અધઃપતન થાય એવા પ્રસંગો ને સ્વાર્થને જતો કરીને પણ ચિતરવા ન જોઈએ. તે તે જાતિના વિકાર-વર્ધક વાચનથી વાચકને એકન્દર ગેરલાભ ને હાનિ જ થાય છે, માટે કાવ્યથી લાભ મેળવવાના અભિલાષક વાચકે સારા કાવ્યના વાચનમાં પ્રવૃત્તિ કરવી ને તેથી વિશુદ્ધ આનન્દ અને વિશિષ્ટ ગુણો ખીલવવા. રસજનક સાહિત્ય એ રસસાગરના તરંગો છે ને વિકાર-વર્ધક લેખન એ તેનું વિષ છે. રસ-સાગરની

સંક્ષિપ્ત ઓધવચનમાલા

લેખક-આચાર્યશ્રી વિજયપદ્મસૂરિજી.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૬ થી શરૂ.)

૬૩. સોનીને સોનાના રજકણની કીમત હોય છે, તેથી સોના ગાળવાની કુલડીનો ભુકો કરીને તેમાંથી ચોટેલા સોનાના રજકણને મેળવે છે. માનવ જીવનના દરેક ક્ષણની કીમત સોનાના રજકણથી પણ વધારે ગણવી કારણ કે કરોડો રત્નો બદલામાં દઈએ તો પણ ગયો સમય પાછો લાવી આપનાર કોઈ છે જ નહિ. કહ્યું છે કે દુર્લભો રત્નકોટયા હિ ક્ષણોઽપિ મનુજાયુષઃ ॥ આ વાતને લદ્દયમાં રાખીને છેવટે સોનાના વલણ (પ્રવૃત્તિ) ને બોધને પણ ભવ્ય જીવોએ માનવ જિંદગીના એક પણ ક્ષણને નકામો ન જવા દેવો. ધર્મારાધન કરીને સફલ કરવો.

૬૪. એક માણસ જંગલમાં ચાલ્યો બાય છે. તેને તરસ લાગી ત્યારે તેણે એક કૂવા પાસે આવી દોરડીના ગાળાવાળા લોટાને કૂવામાં નાંખ્યો. જ્યાંસુધી દોરડીનો છેડો તેના હાથમાં છે ત્યાંસુધી પાણી કાઢનાર તે મુસાફરને આશા છે કે લોટો બહાર આવશે ત્યારે હું પાણી પીને તરસ છીપાવીશ. આ દૃષ્ટાંતની ઘટના આ પ્રમાણે બાજીવી. કૂવા જેવો સંસાર ને લોટો જેવો સંસારી જીવ બાજીવો. દોરડીના જેવી જીવનદોરી બાજીવી. જેઓની ઘણી જિંદગી ધર્મારાધન કર્યા

વગર ચાલી ગઈ તેવા જીવો પણ બે જિંદગીનો છેવટનો ભાગ ધર્મારાધન કરી સફલ કરે તો જરૂર સંસારરૂપી કૂવામાંથી પોતાના આત્મા- (રૂપી લોટો) ને બહાર કાઢી શકે છે એટલે છેલ્લી અવસ્થામાં પણ સંયમને પામેલા જીવો જરૂર વૈમાનિક દેવની ઋદ્ધિને પામે છે. કહ્યું છે કે-“પચ્છાવિતે પયાયા ચિપ્પં ગચ્છંતિ અમર-ભવણાં.”

૬૫. જેમ એક પૈડાથી રથ ન ચાલે તેમ આત્મિક જીવનરૂપી રથ એકલા જ્ઞાનરૂપી પૈડાથી ન ચાલી શકે, તેને ચલાવવા માટે ઉત્તમ જ્ઞાન-ક્રિયારૂપી બે પૈડાની ખાસ જરૂરિયાત છે. બન્નેની આરાધના કરવાથી મોક્ષમાર્ગ મળી શકે.

૬૬. ગુરુકુલવાસમાં રહેવાથી મુખ્યપણે બે લાભ થાય છે. ૧ ઉત્તમ જ્ઞાનનો લાભ (૨) મેળવેલા દર્શનજ્ઞાનચારિત્રમાં સ્થિરતા. કહ્યું છે કે-નાણસ્સ હોઈ મામી ચિરયરઓ નાણંદસણ-ચરિત્તે । ઘણા જાન કંઈજે ગુરુકુલવાસં ન મુંચંતિ ॥ ૧ ॥

૬૭. નિજ શુભ રમણતારૂપ ભાવ ચારિત્રને લઈને જ દ્રવ્ય ચારિત્રની કીમત ગણાય. કદાચને કોઈ વિશિષ્ટ જીવને ઉદ્દેશી દ્રવ્ય ચારિત્ર વિના મુક્તિ થાય પણ ભાવ ચારિત્ર વિના થાય જ નહિ.

લહરી સમા સાહિત્યથી પ્રસન્નતા પ્રાપ્ત થશે. ભાગ્યથોગે તે તરજીમાં ખેંચાઈ આવેલ દિવ્ય રત્ન પણ સાંપડશે પણ વિષ તુલ્ય વાચનથી મદ ચઢી મૂર્ચ્છિત થવા સિવાય અન્ય કંઈ

લાભ નહિ થાય. કાવ્ય-અમૃત-ના આસ્વાદથી કવિ, કાવ્યના નાયકો અને વાચકો અજર અમર અને અખંડ બને. આખર એ અમૃત તેઓને અમૃતપદ પ્રાપ્ત કરાવે એ જ આશા.

મુનિરાજશ્રી ધુરન્ધરાવજયજી

૬૮. સાધુપણામાં કે શ્રાવકપણામાં જે સહન-શીલ હોય તે જ ટકી શકે, બીજા નહિ, ને જે નમ્રભાવે વર્તે તે બધાને ગમે. કહ્યું છે કે-સહે તે રહે, ને નમે તે ગમે.

૬૯. વિનય : ગુણથી શત્રુ પણ સ્વાધીન જરૂર થાય, માટે જ કહ્યું છે કે-વિનય વૈરીને વશ કરે.

૭૦. દુનિયામાં જે જન્મ પામ્યો, તે જરૂર મરણ પામે જ છે; પણ મરવામાં ફેર એટલો જ કે કેટલાએક પાપી જીવો અંતિમ સમયે અસ-માધિ આદિ કારણને લઈને રીબાઈ રીબાઈને મરણ પામે છે ને કેટલાએક ધર્મી જીવો હસતાં હસતાં સમાધિ મરણ પામે, ત્યારે લોકો તેના ગુણને યાદ કરીને વારંવાર રૂદન કરે છે. આ સમાધિ મરણ જ ઉત્તમ ગણાય. આ પ્રસંગે એક દૂહો યાદ રાખવા જેવો છે. તે આ.

“જળ તું આયો જગતમે લોક હસત તું રોય; કરણી એસી અળ કરો, તું હસે જગ રોય.”

૭૧. ધર્મવીર પુરુષોની એ ભાવના હોય છે કે-આ મારી રાજ્યલક્ષ્મી ભલે ચાલી જાય અથવા શરીર ઉપર તરવારના ઘા પડે, કે યમ-રાજ મસ્તક લઈ જાય, તો પણ મારી બુદ્ધિ ધર્મથી લગાર પણ ચલાયમાન ન જ થાય. કહ્યું છે કે-સપદિ વિલયમેતુ રાજલક્ષ્મી સ્પરિ-પતન્ત્વથવા કૃપાણધારાઃ ॥ અપહરતુતરાં શિરઃ કૃતાંતો મમ તુ મતિર્ન મનાગર્વૈતુ ધર્માત્ ॥૧॥

૭૨. ૧ હે પૂજ્ય કૃપા કરીને મને લાલ આપો, ને તારો-આ રીતે મીઠી વાણી બોલીને સુપાત્ર દાન દેવું. ૨ અભિમાન વિનાનું જ્ઞાન. ૩ ક્ષમાવાણું બલ-પરાક્રમ. ૪ જેમાંથી દાન હોંશથી દેવાય, તેવું ધન આ-ચાર કલ્યાણકારી પદાર્થો મહા દુર્લભ છે. કહ્યું છે કે-દાનં પ્રિય-વાક્ સહિતં જ્ઞાનમર્ગર્વં ક્ષમાન્વિતં શૌર્યં ॥ ત્યાગ સહિતં ચવિતં દુર્લભમેતશ્ચતુર્મદ્રમ્ ॥૧॥

૭૩. ૧ જ્ઞાની છતાં વિનયી. ૨ સુંદર આકૃતિવાળો છતાં સુશીલ. ૩ અધિકારી છતાં ન્યાયી. ૪ ધનાઢ્ય છતાં દાનેશ્વરી ૫ સમર્થ છતાં ક્ષમાવંત આ પાંચ ઉત્તમ કલ્પવૃક્ષો બાણવા. કહ્યું છે કે-જ્ઞાની વિનયઃ સુભગઃ સુશીલઃ । પ્રમુત્તવાન્ન્યાયપથિ પ્રવૃત્તઃ ॥ દાની ધનાઢ્યઃ પ્રશમી સમર્થઃ । પશ્ચાદ્ગમી વન્ધુર કલ્પ-વૃક્ષાઃ ॥ ૧ ॥

૭૪. ૧ ખરાબ કામની શરૂઆત. ૨ સગાં-ઓમાં વિરોધ. ૩ બલવાનની સાથે સ્પર્ધા કરવી. ૪ સ્ત્રીબલિનો-વિશ્વાસ આ ચાર વાનાં વગર મોતે મારનારા છે.

૭૫. જે જ્ઞાનનો અવસરે ઉપયોગ ન થાય તે શા કામનું ? કહ્યું છે કે-બ્રહ્મ્યું બ્રહ્મ્યું શું કરે, બાણપણામાં પડી ધૂળ ॥ શેઠાણી કહે શેઠને, ચોર ધન લઈ ગયા દૂર ॥૧॥

૭૬. નિર્મળ સંયમી મહાપુરુષોને બની શકે તો મદદ કરવી. તેમના ગુણની પ્રશંસા કરવી, ભક્તિ કરવી, પણ નિંદા તો કરવી જ નહિ; કારણ કે નિંદાથી ચીકણાં કર્મો બંધાય જેથી રોગાદિની ભયંકર પીડા ભોગવતાં ઘણાં જન્મ-મરણ કરવા પડે. એક દિવસનું પણ સંયમ જેમને દુર્લભ છે તેઓ સંયમી જીવોની નિંદા ન કરે પણ અનુમોદના જ કરે.

૭૭. ઉપદેશકે આ શ્રોતાઓ કેવા છે ? તેમની રૂચિ કેવી છે ? ક્ષેત્ર કેવું ? હાલ કાળ કેવો વર્તે છે ? ભાવ કેવો છે ? આ ચાર બાબતની સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિથી તપાસ કર્યા બાદ ઉપ-દેશ દેવો જોઈએ. શ્રોતાઓની પરીક્ષા ન કરે. ને ઉપદેશ દેવા માંડે તો ભેંસ આગળ ભાગવત વાંચ્યા જેવું થાય. એક પંડિતે મૂર્ખ પ્રદેશમાં જઈને ઘાંટા પાડીને વગર વિચારે ઉપદેશ આપ્યો તેનું ફલ તેને એ મળ્યું કે-શરીર ઉપર દામની વેદના સહન કરવી પડી. ત્યાંથી નીકળતાં તે

એક દૂહો બોલ્યો કે-જ્ઞાનીનો શુરુ અજ્ઞાનીનો કાઢે, તેમ આપણે પણ પુણ્ય પાપની પેદાશનો
 દોષ ॥ એમ કરતાં લઠ્ઠી ઉપાડે, તો મુખે ઉગાડું મેળ જરૂર કાઢીએ તો પાપ ઘટે. ને પુણ્ય વધે.
 ઘાસ ॥૧॥ ધાર્મિક કાર્યો વધારે કરવાની તીવ્ર બુદ્ધિ જાણે.
 ૭૮. જેમ વેપારી દરરોજ પેદાશનો મેળ (ચાલુ)

જગદ્ગુરુ વિજયહીરસૂરીશ્વરજી.

(ભારતકા ડંકા આલમ મેં એ-રાગ)

- હીરક સમ જૈન નલે શોભ્યા, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી;
 ભાવિકોએ અંતરથી પરખ્યા, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૧)
- પ્રતિબોધી અકબરને સૂરિએ, શુભ મંત્ર અહિંસાનાં હીધા;
 સમ્રાટે સુંદર કાર્ય કીધાં, એ વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૨)
- જનિયા નામે કર દૂર કરાવ્યો, વગડાવ્યો પટહ અમારિ તણો;
 ઉત્તમ ગુણધારી જગદ્ ગુરુ, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૩)
- અતિ લઘુ વયમાં હીક્ષા પામ્યાં, શાસ્ત્રો વાંચી પાંડિત્ય વર્યા;
 ઉપદેશે માનવ ચિત્ત હર્યા, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૪)
- શુભ પંચ મહાવ્રતધારી જે, ભવિજનકેરા ઉપકારી તે;
 આત્માનન્દી ગુણના સાગર, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૫)
- અમૃત સમ વાણીને સુણતાં, માનવગણ ભાવે મુગ્ધ બનતાં;
 જિન ધર્મ પતાકા ફરકાવી, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૬)
- કરી અજિત કાર્ય જે અમર થયાં, તે અજિત ધામ અધિકારી બન્યા;
 હેમેન્દ્ર ઉરે જ સ્થિર વસ્યા, શ્રી વિજયહીરસૂરીશ્વરજી. (૭)

મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી.

વૈરાગ્યમય વિવિધ વિચારો.

મુનિરાજશ્રી લક્ષ્મીસાગરજી મહારાજ-અમદાવાદ.

અહો પ્રભુ! એવી દશા અહોનિશ ક્યારે જાગૃત થશે? કે તારા ગુણનો અસ્ખલિત પ્રેમ ઉત્પન્ન થાય? તારા પ્રત્યે અત્યંત ભક્તિ પેદા થાય? કે જેના પસાયથી આ દુનિયા ઉપરનો રાગ ઓછો થાય? તારા વચનો ઉપર પૂર્ણ શ્રદ્ધા ક્યારે થશે? કે તારી આજ્ઞા હું ફૂલની માળાની પેઠે મસ્તક પર ધરું. તારી ક્ષમા, તારી શાંતિ, તારું જ્ઞાન, તારું ધ્યાન, તારું યથાર્થ વાદીપણું, તારી અપૂર્વ પરોપકાર બુદ્ધિ અને તારી અત્યંત સહનશીલતા જોઈ મારા આત્મ પ્રદેશમાં તું ક્યારે વસીશ? પર પુદ્ગલ પર ઉદાસીન વૃત્તિ ક્યારે ઉત્પન્ન થશે? કે જેથી હું મારા સ્વરૂપમાં જ રહું.

x x x

આત્મા એજ દેવ, આત્મા એજ ગુરુ, આત્મા એજ ધર્મ, આત્મા એજ સુખ, આત્મા એજ મોક્ષ, આત્મા એજ અખંડ આનંદ, આત્મા એજ પરમાત્મા છે, એમ યથાર્થ ક્યારે જાણવામાં આવશે?

x x x

હે પ્રભુ! આ ભાવનાઓ, આ મનોરથો ને આ વિચારો ક્યારે પૂર્ણ થશે ને મનુષ્યભવનું સાર્થકપણું ક્યારે થશે? નવતત્ત્વમાંથી બે જાણી ચાર છાંડી અને ત્રણને ગ્રહણ કરવા ક્યારે ચત્ન કરીશ? હું હમણાં સંવરમાં છું કે આશ્રવમાં? હું હમણાં નિર્જરા કરું છું કે નહિ? હું હમણાં આશ્રવનો ત્યાગ કરું છું કે નહિ? હું હમણાં અનિત્ય, અશરણાદિ ભાવનાનું ચિત્તવન કરું છું કે નહિ? એમ વારંવાર મને ક્યારે ભાન થશે? હું કોણ છું? હું ક્યાંથી

થયો? માફ સત્ય સ્વરૂપ શું છે? હું ક્યાંથી આવ્યો ને ક્યાં જઈશ? માફ શું થાશે? આ શરીર શું છે? આ દુનિયા શું છે? આ કુટુંબ કોણ છે? ને મારો આ સર્વ સાથે સંબંધ કેમ થયો? એ સંબંધ સત્ય છે કે અસત્ય? એ ત્યજું કે રાખું? આવા ઉત્તમ વિચારો વિવેકપૂર્વક અને શાંત ભાવે ક્યારે કરીશ? આધ્યાત્મિક જ્ઞાનના તાત્વિક સિદ્ધાંતનો અનુભવ ક્યારે કરીશ? ને કર્મનો સત્વર નાશ ક્યારે કરીશ?

x x x

આત્મ સ્વરૂપમાં રમણ કરવાથી પરભાવની પ્રવૃત્તિ ત્યાગવાથી ચારિત્ર આત્મસ્વરૂપને જાણવારૂપ જ્ઞાન પોતાના અસંખ્ય પ્રદેશોમાં વ્યાપીને રહેનાર હોવાથી સહજ સ્વરૂપ જ્ઞાનાદિ અનંત પર્યાયવાળો હું છું. અન્ય નથી એવો નિર્ધાર તે દર્શન એમ આત્મજ્ઞાન, દર્શનરૂપ બે ભેદ ઉપયોગ ગુણના લક્ષણથી ઓળખાય છે. ભાગ્યમાં એમ કહ્યું છે. આત્માની બે ગુણરૂપે જ વ્યાખ્યા કરે છે તેમના મત પ્રમાણે જ્ઞાનમાં સ્થિરતા તેજ ચારિત્ર ગણ્યું છે. તેથી જ્ઞાન અને ચારિત્રનો અભેદ જ છે. જ્ઞાન જ આત્મ પરિણામમય વૃત્તિરૂપે સમ્યક્ત્વ છે. આસ્રવ નિરોધરૂપ તત્ત્વ-જ્ઞાનમાં એકતા તે ચારિત્ર છે એમ પ્રવૃત્તિના ભેદે જ્ઞાનની જ ત્રણ અવસ્થાઓ છે. તેમજ પ્રથમ ક્રિયાનયથી સાધ્ય છે અને તત્ત્વ (આત્મા) પ્રગટે ત્યારે સર્વ જ્ઞાનનયથી સાધ્ય છે. ખરી રીતે જ્ઞાનમાં પ્રવૃત્તિ તેજ ચારિત્ર છે કારણ કે જ્ઞાનમય સેવા આત્મધર્મ છે, તેથી જ્ઞાનસ્વરૂપ જ આત્મા છે.

અપૂર્ણ

જ્ઞાનસારના બત્રીશ અષ્ટકનો સંક્ષિપ્ત સાર.

લે. પુણ્યવિજયજી સંવિજ્ઞાપાક્ષિક.

(ગતાંક ૫૪ ૧૪ થી ૩૩)

૧૧ નિર્લેપ—પુણ્યલભાવનો હું કર્તા નથી, કરાવનાર નથી અને તદ્દશુણ્ય અનુયાયી નથી. આવા જ્ઞાનવાળો આત્મા લેપાતો નથી. તપ અને શ્રુતજ્ઞાનાદિએ મત્ત એવો ક્રિયાવાન આત્મા પણ લેપાય છે, પરંતુ ભાવના જ્ઞાને કરીને પૂર્ણ એવો ક્રિયા રહિત લેપાતો નથી. મોટા દોષની નિવૃત્તિ ક્રિયાના બળથી જ થાય છે, અને સૂક્ષ્મ દોષની નિવૃત્તિ જ્ઞાનના બળથી જ થાય છે. દેશવિરતિ, સર્વવિરતિને તે સ્થાનની કરણીની મુખ્યતા છે પરંતુ સાતમા, આઠમા, નવમા શુણ્યસ્થાને વર્તતા જીવને જ્ઞાનની મુખ્યતા છે.

૧૨ નિઃસ્પૃહ—સ્પૃહાવાન મુનિતૃણ અથવા રૂની જેમ હલકો દેખાય છે અને ભવસમુદ્રમાં ડૂબે છે, તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી. પરસ્પૃહા એ જ મહાદુઃખ અને નિઃસ્પૃહત્વ એ જ સુખ છે.

૧૩ મૌનવાન—(પુણ્યલને વિષે અપ્રવૃત્તિ એ જ મૌન) સમ્યક્ત્વ તે જ મૌન અને મૌન તે જ સમ્યક્ત્વ છે. શુદ્ધ શ્રદ્ધાએ નિરધાર કરેલ આત્મસ્વભાવની ઉપાદેયતાને વિષે જ ઉપયોગ-પરિણતિનું અવસ્થાન તે જ સમ્યક્ત્વ છે, અને સમ્યક્દર્શને કરીને હેયોપાદેયતા વિભક્ત કરી ઉપાદેયને વિષે રમણ સ્વભાવ એ જ મૌન છે. એ બન્નેનું ઐક્ય છે. આત્મા આત્માએ કરીને આત્માને વિષે શુદ્ધતા જાણે છે, માટે મુનિની જ્ઞાન અવસ્થા રત્નત્રયીમાં-જ્ઞાન-દર્શન અને ચારિત્રની એકતા કરે છે, આત્માના જ્ઞાનમાં

રમણ કરનાર જે પુરુષની ક્રિયા જ્ઞાનમયી છે તેનું મૌન સર્વોત્તમ છે. જેમ વિપરીતગ્રાહી મણિનું જ્ઞાન અને મણિની શ્રદ્ધા શુદ્ધ મણિમાં પ્રવૃત્તિ કરતું નથી, તેમજ જે જ્ઞાન અને શ્રદ્ધાથી શુદ્ધ આત્મસ્વભાવને વિષે આચરણ થતું નથી અથવા દોષનિવૃત્તિ થતી નથી, તે જ્ઞાન નથી અને તે દર્શન નથી. પ્રદીપની સર્વ ક્રિયા પ્રકાશ શક્તિવાળી છે તેમ આત્મસ્વરૂપથી ભિન્ન જેના પરિણામ નથી એવા અનન્ય સ્વ-ભાવવાળાની સર્વ ક્રિયા જ્ઞાનમય છે, તેનું મૌન સર્વોત્તમ છે.

૧૪ વિદ્યાવાન—તત્ત્વને વિષે જે બુદ્ધિ તેને યોગાચાર્યોઆએ વિદ્યા કહી છે. આત્મા પરિણામી નિત્ય છે. પરસંગ—પુણ્યલસંગ અનિત્ય એમ જે જાણે છે તે વિદ્યાવાન જાણવો. સમતાના કુંડમાં સ્નાન કરીને અને કર્મભળને દૂર કરીને જે મલિનતાને પામતો નથી તે અંતરાત્મા ઉત્કૃષ્ટ પવિત્ર છે. હું અને મારાપણાની બુદ્ધિ તે અવિદ્યા છે. સર્વદા ક્ષીર-નીરની જેમ એકરૂપ થઈ રહેલા કર્મ અને જીવને જે વિભિન્ન કરે છે, જડ-ચેતન લક્ષણથી તેની વ્યવસ્થા કરીને પૃથક્ કરે છે તે ભેદજ્ઞાની મુનિરાજ વિદ્યાવાન છે.

૧૫ વિવેકવાન—આત્મા આત્માને આત્માએ કરીને આત્માને માટે આત્માથી આત્માને વિષે જાણે તે છ કારક છે. સંસારમાં શરીર, આત્મા અને આદિ શબ્દથી વચન, ચિત્ત, ચૈતન્યાદિનો અવિવેક-અભેદ એ સદા સુલભ છે.

સમયં મા પમાણ । બેદરકારીનો ભોગ.

અંધુઓ ! અચાનક ઉદ્ભવેલા વિચારથી આપણુ સર્વે અહીં આવી ચઢ્યા, છતાં અહીંનો સિંહનિષધા પ્રાસાદ નિરખી સાથે જ આપણે આત્મા અપૂર્વ આહ્લાદ અનુભવે છે. આપણા પૂર્વજ ચક્રવર્તી મહારાજ ભરતે ચાલુ અવસર્પિણીકાળના ચોવીશે તીર્થપતિની અહીં સ્થાપના કરી, આ પ્રદેશના વાતાવરણમાં અનોખી પવિત્રતાનું સિચન કર્યું છે. એ ઉપરાંત શ્રી યુગાદિ જિનેશ સાથે નિર્વાણ પામનાર આત્માઓની સ્મૃતિમાં જે સ્તૂપના સર્જન કર્યાં છે એ સુવર્ણમાં સુગંધનો મેળ મળ્યા જેવું કહેવાય. આ પૂનિતધામમાં આપણે પગ મૂક્યા પછી, આપણી ચોતરફ કેવલ આધ્યાત્મિક ભાવોના જ આંદોલનો ઉભરાયા છે. સમય ક્યાં વીતે છે એ ભક્તિના ઉદ્ભાસમાં સમજાતું પણ નથી ! અહીંથી પાછા ફરવા મન માનતું નથી, છતાં પિતાશ્રી તરફથી સંદેશો આવ્યો છે કે-આપણુ સર્વેએ સત્વર પાછા ફરવું.

સાઠ હજાર અંધવોની માતાઓ બુઢી હોવા છતાં, પરસ્પરમાં રનેહની ગાંઠ એવી તો નિખિડ હતી કે સૌ વડિલની આજ્ઞા શીરોધાર્ય કરતા. જ્યેષ્ઠભ્રાતાનું કથન સાંભળી, તરત જ સૌ એકી અવાજે બોલી ઉઠ્યા.

વડિલ ભાઈ, આપ જે નિર્ણય કરો તે અમારે કબૂલ છે. અષ્ટાપદ પર્વત પર હજી સ્થિરતા કરવી હોય તો અમારી ના નથી, અને અયોધ્યા પ્રતિ કૂચ કરવી હોય તો અમે તૈયાર જ છીએ.

યાત્રા તો આપણે સારી રીતે કરી લીધી છે. પિતાશ્રીનો પત્ર એટલે એનો અમલ તો કરવો જ ઘટે. મનમાં એક જ વસવસો રહે છે કે આવા રત્ન-મણિમય પ્રાસાદનું રક્ષણ બરાબર થાય તેવો પ્રબંધ જણાતો નથી ! પહાડના આઠ પગલા વટાવ્યા કે પ્રાસાદ સામે આવી ખડા થવાય. કાળ વિષમ આવી રહ્યો છે. અહીં આવનાર આત્માઓ કેવલ ભાવુક અને ભક્તિ-

તે દેહાત્માદિનું ભેદ પરિજ્ઞાન-આત્માની એકતાનો નિશ્ચય કોટિ જન્મોવડે દુર્લભ છે. સંસારમાં બધાય લવસ્થ જીવે શરીર અને આત્માની અભેદવાસનાથી વાસિત જ છે. ભેદજ્ઞાની કોઈક જ હોય છે, એવા ભેદજ્ઞાની તે જ વિવેકવાન કહેવાય છે.

૧૬ માધ્યસ્થ—સ્વપક્ષમાં સત્ય અને પર પક્ષમાં નિષ્કળ એવા નયોમાં જેનું મન તુલ્ય સ્વભાવવાળું છે, તે મહામુનિને માધ્યસ્થ જાણવા. તે અપક્ષપાતપણાએ કરીને તત્ત્વની પરીક્ષા

કરનાર છે એમ સમજવું, પરંતુ એક નયપક્ષી મધ્યસ્થ થઈ શકે નહિ. સર્વ પ્રાણીઓ પોતાના કર્મકૃત આવેશવાળા છે, અને પોતાના કર્મ ભોગવે છે તેમની પ્રત્યે મધ્યસ્થ પુરુષ રાગદ્વેષ નહિ ધરતાં સમવૃત્તિથી રહે છે. પરચિતા રાગાદિનો હેતુ છે અને આત્મચિતા પરમસુખ આપનાર છે. મધ્યસ્થ પુરુષનો મનરૂપી વાછડો યુક્તિરૂપી ગાયની પાછળ જાય છે, જ્યારે કદાચહીનો મનરૂપી મર્કટ તેને પૂંછડે કરીને ખેંચે છે. (ચાલુ)

વંત જ હશે એમ કેમ માની શકાય ? અહીંના અમૂલ્ય મણિરત્નોની ખ્યાતિ સાંભળી કાં ચોર-લૂંટારા ન આવે ? એછો જ આ કંઈ સત્યુગનો જમાનો છે !

તો પછી આવતાં વિલગ થશે એમ પિતાશ્રીને કહેવડાવી દો, આ તીર્થ સુરક્ષિત બને તેવી યોજના વિચારો.

ના, ના, જો હું સૂચવું તે માર્ગ ગ્રહણ કરાય તો સર્વ કંઈ બરાબર થઈ જાય. આપણી સાથેના રસાલામાંથી માત્ર બપૂરતા અનુચરોને રાખી બીજા બધાને રાજધાની તરફ વિદાય કરવા. તેમની સાથે પિતાશ્રીને બળર કરવી કે અમો પાછળ આવી રહ્યા છીએ. તમો બધા આ પહાડની ચારે બાજુ ઊડી ખાઈ ખોદવા માંડી પડો. એ કાર્યમાં આપણે સાથે લાવેલા દંડરત્નનો ઉપયોગ કરો. દરમીઆન હું ગંગાના પ્રવાહને એ ખાઈમાં વાળી આણું. પાણીથી ભરપૂર ખાઈને જોતાં જ લૂંટારા કે ઘાડપાડુ આ તરફ દ્રશ્ય નહીં. બાકી ભાવુક આત્માઓ-યાત્રા નિમિત્તે આવેલા ઉપાસકો-એને પાર કરી, પર્વત પર ચઢી દર્શન કરશે જ કરશે.

જન્મકુમાર ભાઈ, બરેબર તમોએ સાચો માર્ગ શોધ્યો. ભરતચક્રીના સર્જન પાછળ સગરચક્રીના પુત્રોએ રક્ષણની પાળ આ રીતે ઊભી કરવી જ જોઈએ. તો જ યાત્રાએ આવ્યા પ્રમાણુ અને તો જ કંઈ સ્મૃતિ મૂકી ગયા કહેવાય.

બસ પહાડની ચોતરફ હબ્બરો હાથોના એક સામટા ધસારાથી ધરતી ધ્રુજવા માંડી. જોરથી હુલાવી દીધેલી કટાર જેમ દેહમાંથી આંતરડા બહાર ખેંચી કહાડે તેમ, દંડરત્નના પ્રભાવે ધરણીના મૂળ ઉપાડી બહાર આવવા માંડ્યા. ઉપરના ભાગમાં ઊગી નીકળેલા વૃક્ષો, જાત્રી પડેલી ઝાડીઓ, અને છુટાછવાયા ઝુંપ-

ડાઓ તો જોતજોતામાં હતા ન હતા થઈ ગયા ! પ્રલય કાળના વાયરાને જોઈ જેમ મુસાફરો ભાગી છૂટે તેમ માનવ ટોળા અને પ્રાણીવૃંદ આ પ્યારા ગિરિનું સાંનિધ્ય ત્યજ નાશી છૂટ્યા !

દંડરત્નના આકરા ઘાથી ધરતીના ધાવણુ તો છૂટી ગયા, પણ એની હેઠળ આવેલા દેવતા ભુવનો પણ હાલી ઉઠ્યાં. મુશળધાર ધૂળધારાઓ એમાં વહી રહી. અત્યાનક આ બનાવે એ દેવતાઓને પણ વ્યાકુળ બતાવી મેલ્યા ! ઈંદ્ર પાસે સમાચાર આવ્યા અને એકાએક એની ચક્ષુના ખૂણા રાતા થયા-એવો તે કોણ માનવ રાક્ષસ પાક્યો કે જે દેવો સાથે બાથ લીડવા તૈયાર થયો છે. ?

નાગરાજ જ્વલનપ્રભ પ્રગટ થયા, અને નેત્રો તગતગાવતા ગર્જ ઉઠ્યા—તમો સર્વ કોણ છો ? આ શું કરી રહ્યા છો ?

અમો સગર ચક્રીના પુત્રો છીએ. તમારે એમાં માથું મારવાનું શું કારણ ?

આ તે રક્ષા છે કે ભક્ષા ? પામર એવા માનવ આ તીર્થની શી રક્ષા કરવાના હતા ? એનું સાંનિધ્ય તો દેવોને સોંપાયું છે. તમારું કાર્ય તો તૃષાતુર વાછરડાને કુવામાં નાંખી દયા કરવા જેવું છે. ભક્તિના ઓથા તળે તમોએ અહીંના ઝાડપાનનો ખોડો કહાડ્યો ! મનુષ્ય તેમ જાનવરોને આશ્રયહીન કર્યા ! અને અમારા ભુવનોમાં ધૂળના ડગ ભર્યા. હબ્બરોનું અકલ્યાણ કરવારૂપ કાર્ય ભક્તિના બીજામાં શી રીતે સમાય ? આટલાથી જ અટકી જાવ. પંથે પળો. ચક્રીના રત્નનો વધુ દુરુપયોગ ન કરો.

આટલું કહી જ્વલનપ્રભદેવ અંતર્ધાન થયા. સગરપુત્રો ક્ષાત્રતેજથી ભરેલા હતા. ધાક-ધમકીની તેમણે પરવા નહોતી, છતાં અન્યને હાનિ પહોંચે તેવી પ્રવૃત્તિ કર્યા જવી એ પણ

❧

પ્રાસંગિક સ્ફુરણ.

❧

શ્રી કૃતેહચંદ્ર ઝવેરભાઈ

સુંદર ગંગીયાને જેટલી વાડની આવશ્યકતા છે તેટલી જ જીવને દુઃખની આવશ્યકતા છે; દુઃખમાં થતો કષ્ટનો અનુભવ એ જ જીવન માટે ઉન્નતિનું કારણ છે; ભૂખનું દુઃખ જેમ લોજનને વહાલું બનાવે છે તેમ દુઃખોનો આસ્વાદ સાચા સુખની લહેજતને વધારે છે; સુખ એ છાતી અને દુઃખ એ પીઠ છે; દરેકને બન્નેની આવશ્યકતા છે; દુઃખ સુખના દ્વંદ્વો રાત્રિદિવસના દ્વંદ્વોની જેમ મનુષ્યને પડતી અને ચડતીના અનુભવો આપી રહ્યાં છે.

x

x

x

હાથ અન્ન પકાવીને પોતે નહીં ખાતાં જઠરને અર્પણ કરી ખુશી થાય છે, અને એ સ્વાભાવિક રીતે પોતાનું વળતર મેળવી લે છે તેવી રીતે વિદ્વાન મનુષ્ય અન્ય અજ્ઞાન મનુષ્યોના હિતને માટે થાય, યથાશક્તિ સહુને ઉપયોગી થાય તો

તે સૌના હિત સાથે સ્વાભાવિક રીતે પોતાનું હિત પણ સાધી લે છે.

x

x

x

જીવન સનાતન છે; જેમ શરીરમાં વિક્રિયા થયેલી હોય તો ઉપર ઉપરની દવાથી મટતી નથી પરંતુ વિકારો રોગદ્વારા કાઢી નાંખવાથી મટે છે અને શરીરમાં જીવનશક્તિ આવી હોવાથી લોહી હરતું ફરતું વિશેષ થવાથી વિક્રિયા નાબૂદ થાય છે, તેમ આત્મા અન્ય જન્મમાં જાય તો પણ જીવન સનાતન જીવનશક્તિનો સ્વભાવ ઉત્ક્રાંતિવાળો હોઈ કર્મના વિકારો દૂર થાય ત્યારે પૂર્વજન્મમાં એકઠા કરેલાં શુભ સંસ્કારનાં બીજોતું વૃક્ષ થતાં આખરે મુક્તિરૂપ ફલ-અખંડ જીવન પ્રાપ્ત થાય છે.

x

x

x

તેમનો હેતુ ન હતો. વડિલ બ્રાતા જન્દુકુમાર ગંગાકાંઠે હતા, ત્યાં અનુચરો દોડાવ્યા. શું કરવું તેવા વિચાર કરવા લાગ્યા. ત્યાં તો થોડા જ સમયમાં ઘોડા પૂર વેગે ગંગાનો પ્રવાહ ખાઈમાં આવતો દૃષ્ટિગોચર થયો. અનુચરોનો મેળાપ થાય એ પૂર્વ જ જન્દુકુમાર તીર્થરક્ષાની ધારણાને સફળ બનાવતો આવી પહોંચ્યો. ચોતરફ જળ ફરી વળ્યું અને કાંઠાને છલકાવા લાગ્યું.

ભાઈઓ, વડિલ બ્રાતા પાસે દોડી ગયા. નાગરાજના આગમન સંબંધી વાતનો આરંભ

કરે ત્યાં તો એ જ જવલનપ્રભ-ભુવનપતિનો ઇંદ્ર પ્રલયકારના કુંક્રાડા મારતો અને આંખોમાંથી અગ્નિ વર્ષાવતો આવી પહોંચ્યો. ભૂકુટિ ચઢાવી ભયંકર અવાજે ગર્જી રહ્યા.

નાદાનો, એક વાર શિખામણ આપ્યા છતાં એની અવજ્ઞા કરવાનું ફળ આજો. દેવોના ભુવનોમાં પાણી ભરવાના પ્રયાસનું ભયંકર પરિણામ લોગવો. એમ કહી તરત જ વિષ-જવાળાદ્વારા બધાને ભસ્મીભૂત કર્યા!

—ચોકરી

.....વર્તમાન સમાચાર.....

શ્રી તાલધ્વજગિરિ (તળાજા તીર્થ) શ્રી
ચૌમુખજીના મંદિરમાં ખંડિત કરવામાં
આવેલી ચાર પ્રતિમાઓ.

શાશ્વત શ્રી શત્રુઙ્ગયગિરિની ઉપરોક્ત
ટુંકમાં ચૌમુખ પ્રભુની મૂર્તિ-ખંડનનો ધર્મ-
દ્રેષી બનાવ જે બન્યો તેથી જૈન અને હિંદુ
સમાજની લાગણી અત્યંત દુભાઈ છે. શ્રાવણ
વદી ૫ સોમવારે રાત્રિએ વૈરવૃત્તિને લીધે ઘણું
હીચકારું આ ઘોર અપકૃત્ય કરવામાં આવેલ છે.

મંદિરના તાળા તોડી પ્રતિમાઓ બહાર કાઢી
મસ્તકો ખંડિત કરેલી સ્થિતિએ મંદિરના દરવાજા
પાસે બીજે દિવસે સવારમાં જોતાં તળાજા ગામમાં
દરેક હિંદુ કોમમાં હાહાકાર વર્તી રહ્યો હતો.
લાવનગર તાર કરવામાં આવતાં અત્રેથી તપાસ
કરવા ગૃહસ્થો ગયા હતા. ત્યારબાદ આ શહેરના
અગ્રગણ્ય શહેરી શેઠ જીવરાજ દેવચંદના પ્રમુખ-
પણા નીચે સમગ્ર મહાજન હિંદુસમાજ એકત્ર
થઈ દીલગીરીનો ઠરાવ કરવામાં આવ્યો હતો.

દૂધનું દહીં, છાશ, સાખણ અને ઘી અનુક્રમે
થયા પછી ઘીનું દૂધ ત્રિકાલમાં પણ ન થઈ શકે;
ઘાસ ગાયના મુખમાં બવાયા પછી તેનું દૂધ
થાય પણ ફરીથી ઘાસ ન શકે શકે; વિજ્ઞાનની
(science) પણ તેવી તાકાત નથી; તેમ
સિદ્ધાન્તમાં થયા પછી તે કર્મમય સંસારી
આત્મા ન થઈ શકે.

x x x

व्यतिषजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतुः ।
અર્થાત્ “ અંતરંગ લાવોને એકઠાં થવામાં કોઈ
પણ નિમિત્ત હોય છે ”—એ રીતે સંસારી
આત્માની અંતરંગ ક્રિયા કર્મના બાંધ, ઉદય,
કર્મચેતના અને કર્મફળચેતનાએ ચાલતી
હોય છે, બાહ્ય નિમિત્તોને નજીક લાવવામાં
પણ કર્મની અંતરંગ ક્રિયા કારણભૂત હોય છે;
દૃષ્ટાંત તરીકે કેળું ખાવામાં આવ્યું અને અમુક
મનુષ્યને અસાતાવેદનીયનો ઉદય થયો; આ
કેળું ખાવાની ઇચ્છા પણ પૂર્વજન્મ મોહનીય
કર્મના ઉદયથી થાય છે. એ રીતે કર્મો પરસ્પર
સંકલનાપૂર્વક ભાગ ભજવી રહેલ છે.

x x x

અખંડ વસ્તુ (Cosmas) ને વ્યાવહારિક

પરિસ્થિતિમાં સમજવા માટે તેના ખંડ કરવા
પડે છે; દૃષ્ટાંત તરીકે (૧) અખંડ આકાશ-
સ્તિકાયને ઘટાકામાં, પટાકાશ વિગેરેથી (૨)
કુદરત nature અખંડ છે તેને કવિતાની
પરિભાષામાં ઉતારી વર્ણનો વિગેરેથી (૩)
અખંડ અને અનંતગુણી તીર્થ કર પરમાત્માની
મૂર્તિદ્વારા ઓળખાણથી (૪) અને અનંતજ્ઞાની
આત્માની ઝાંખી મતિ, શ્રુત, અવધિ, મનઃપર્યવ
વિગેરે ક્ષાયોપશમિક-ખંડ જ્ઞાનદ્વારા-પ્રગટ
થતી હોવાથી.

x x x

ઉદય અને કર્મમાં એક અપેક્ષાએ કર્મની
મુખ્યતા છે કેમકે કર્મ માર્ગ આપે ત્યારે જ
પુરુષાર્થ કરવાની બુદ્ધિ થાય છે; છતાં મનુ-
ષ્યને કર્મ ક્યારે માર્ગ આપશે તે જ્ઞાન નહિ
હોવાથી પુરુષાર્થને પ્રધાન રાખી પ્રગતિ ચાલુ
રાખવી જોઈએ; કર્મ અને પુરુષાર્થનું ઘર્ષણ
થતાં થતાં આત્મજાગૃતિ મનુષ્ય જન્મમાં વધે
અને આત્મા મર્યાદાશક્તિપૂર્વક પુરુષાર્થ કરે
ત્યારે જ કર્મનું બળ ઘટે અને આત્મિક ગુણોનો
વિકાસ થતાં છેવટે કર્મનો સદંતર અભાવ થાય.

વસ્તીવાળા આવા નાના શહેરમાં રાત્રિના પ્રતિ-
મા ખંડન કરવાનું આવું હીચકારું કૃત્ય કોઈ
રીતે ક્ષમ્ય નથી. મુસલમાની રાજ્યોમાં પણ શ્રી
શત્રુજય-ગિરનાર-તળાબ વગેરે તીર્થો, બીજા
જૈનેતર મંદિર મૂર્તિઓનું ખંડન થયા છતાં
આ તીર્થો સહિસલામત રહ્યા હતા, છતાં આજે
લાવનગર જેવા હિંદુ રામરાજ્ય-ધર્મનું રક્ષણ-
ક્ત્તા રાજ્યમાં બનેલો આ હિચકારો બનાવ
રાજ્યને પણ આઘાત પહોંચાડે તેવો છે. વળી
આવા ગુંડાઓને શોધી શિક્ષા કરવાને રાજ્યના
પોલીસ પ્રયત્ન શરૂ છે તે થશે પરંતુ લવિ-
ષ્યમાં પણ સમગ્ર હિંદુ ધર્મનો, મંદિરોનો,
મૂર્તિઓનો આવો બનાવ કોઈ કાળે ન બને
તેમ રક્ષણ આપવાને પણ દરજૂ ચૂકશે જ નહિ,
તેમ નામદાર મહારાજને વિનંતિ છે.

આ દુઃખદ સમાચાર અત્રે જાણ્યા પછી
સમગ્ર લાવનગરમાં હડતાળ પાડવામાં આવી
હતી. અને પછી પણ જૈનોએ ફરી હડતાળ
પાડી હતી.

તીર્થરક્ષક કમીટીએ પણ આ દુઃખદ
સમાચાર હિંદમાં બધે સ્થળે વ્યવસ્થિત રીતે
પહોંચાડવા એક કામચલાઉ કમીટી નીમીને
કાર્ય શરૂ કરી હતું. લાવનગર શ્રી સંઘે તથા યુવ-
કોએ પણ સારો સાથ આપ્યો હતો. બહાર ગામ
સમાચાર પહોંચતા અત્રે કમીટી ઉપર દિલ-
ગીરીના ઠરાવો અને રાજ્ય ઉપર ચાંપતી તપાસ
કરવા તાર દ્વારા વિનંતિ કરવામાં આવેલ છે.
લાવનગરમાં પર્યુપણુ પર્વ સાદી રીતે ગાન-
વાજા, ગીત ગાન, પ્રભાવના, રંગરાગ વગર માત્ર
શ્રદ્ધાવટે ઉજવવામાં આવ્યા છે. ઘણાં શહેરોમાં
પણ તેમ બન્યું છે. અત્રે ગિરાજમાન આ. શ્રી
વિજયઅમૃતસૂરિજી મહારાજે આ અપકૃત્ય અને
અશાંતિ નિવારણ માટે તેમજ લવિષ્યમાં ન
થવા માટે તપ-જપ ધ્યાન વગેરે કરવા ઉપદેશ
આપ્યો હતો.

લુધીયાના-પંજબ.

આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજ
ગિરાજમાન છે. ત્યાંથી સમાચાર મળે છે
કે-ગજારમાં જૈનોનો વરઘોડો ચાલતો હતો.
દરમિયાન આ દુઃખદ બનાવના સમાચાર મળતાં
વરઘોડો વીંખી નાંખી શ્રી સંઘ ઉપાશ્રયે પહોં-
ચ્યો, જ્યાં, પ્રભુપ્રાર્થના દિલગીરીના ઠરાવો અને
તપ-જપ-ધ્યાન કરવામાં આવેલ હતાં.

સ્વીકાર-સમાલોચના

પંચાંગ સંવત ૨૦૦૨નું મુનિરાજશ્રી વિકાસ-
વિજયજી તરફથી અમોને ભેટ મળેલ છે.

જૈન અને અન્ય જ્યોતિષ ગ્રંથોનો અભ્યાસ
કરી સુમારે દસ વર્ષથી સર્વમાન્ય (જૈન-જૈને-
તર) પંચાંગ પ્રકટ કરવામાં આવે છે અત્યાર
સુધી કોઈ પણ જ્યોતિષશાસ્ત્રી આ પંચાંગને
અયોગ્ય ઠરાવી શક્યા નથી, તેમાં દૈનિક સ્પષ્ટ
ગ્રંથો, કાન્તિ તથા લગ્નો સહિત હિન્દમાં સૌથી
સૂક્ષ્મ ગણિતવાળું આ પંચાંગ જૈન સમાજ
તેમજ જૈનેતર બંધુઓ પણ તેનો ઉપયોગ કરે
છે. આગલા વર્ષોમાં અનેક અભિપ્રાયો મળેલા
છે. અમો પણ આ પંચાંગને આવકારદાયક
ગણીએ છીએ. કિંમત રૂ. ૮-૮-૦. અમારે
ત્યાંથી મળશે.

વિવિધ વિષય વિચારમાળા—ભાગ આઠમો
લેખક મુનિરાજશ્રી મણિવિજયજી મહારાજ.
પ્રકાશક જુઠાલાલ નથુભાઈ ઝવેરી જામનગર.
અનેક ગ્રંથો અને આગમોમાંથી ઘણા જ પ્રય-
ત્ને સંગ્રહ કરી બાળજીવઉપયોગી અનેક
વાંચવા યોગ્ય વિષયોનો સંગ્રહ કરી આવા
સાત ભાગો પ્રથમ અને આ આઠમો ભાગ
ઘણો જ વિસ્તારપૂર્વક લખી લેખક મુનિરાજશ્રી-
એ સમાજ ઉપર ઉપકાર કર્યો છે. ભાગો વાંચવા

જેવા અને નવી નવી હકીકતો જાણવા જેવી છે. વૃદ્ધાવસ્થા હોવા છતાં મુનિશ્રીનો આ પ્રયત્ન ઉપકારક અને પ્રશંસા યુક્ત છે. કિંમત સાડા છ રૂપીયા. પ્રકાશકને ત્યાંથી મળશે.

અનોપમાદેવી—લેખક-પ્રકાશક કવિ લોગીલાલ રતનચંદ-અમદાવાદ. લેખક કવિ લોગીલાલ પોતે ધાર્મિક આખ્યાનો લોકરંજન ભાષામાં આપવા માટે સુવિખ્યાત છે, પરંતુ આવી ઐતિહાસિક કથા લખવાનો તેમનો આ પ્રથમ પ્રયત્ન પણ ઐતિહાસિક અનેક પુરાવાથી અને સંશોધન કાર્યવહે સાદી સરળ ભાષામાં આવકારદાયક છે. અનોપમાદેવી તે વસ્તુપાળ મહામાત્યના લઘુઅંધુ તેજપાળની એક આદર્શ-અનુકરણીય ધર્મપત્ની હતી. જ્યાં જ્યાં તે રાજ્યના યુદ્ધના મોરચા મંડાય ત્યાં અનુપમાદેવી પોતાના પતિ તેજપાળને ઉત્સાહિત કરી મોકલતી. રાજ્ય કારભારમાં પણ વસ્તુપાળ તેજપાળને ગુચવણના પ્રસંગે યોગ્ય સલાહકાર નિવડતી. ધર્મશ્રદ્ધાળુ અને આખુ ગિરિરાજ ઉપરના સુંદર દેવાલયો જે બન્યા છે તે કરવામાં પણ તેમનો અનેરો ઉત્સાહ અને સુંદર પ્રયત્નનું ફળ હાલ પણ જોવાય છે. એકંદર આ ચરિત્ર બહુ જ સુંદર અને વાંચવા યોગ્ય છે. કિંમત કંઈ વિશેષ છે તો પણ લેખક કવિરાજ આવા સુંદર ચરિત્રો માટે હવે પછી તે માટે વિચારશે

એમ સૂચવીયે છીએ. રતનપોળ, પીંપળાવાળો ખાંચો-અમદાવાદ. કિ. પાંચ રૂપીયા.

શ્રી ગણધરસાદર્શનશતકમ—પ્રતાકારે સુંદર શાસ્ત્રી ટાઇપથી ઊંચા પેપરોમાં શ્રી જિનદત્તસૂરિ જ્ઞાનભંડાર-સુરત તરફથી અંશક ૪૮ મા તરીકે પ્રગટ થયેલ છે. તેના રચયિતા શ્રી જિનદત્ત સૂરીશ્વરજી છે અને સંક્ષિપ્ત ટીકા શ્રી પદ્મ-મંદિર ગણિની કરેલી છે. મુનિશ્રી કાન્તિસાગર મહારાજે હિંદી ભાષામાં પ્રસ્તાવનામાં કરેલું વિવેચન ખાસ વાંચવાથી અંશનું સ્વરૂપ સમજાય તેમ છે. જૈન ઐતિહાસિક સાહિત્યનાં આ અંશે એક સુંદર વૃદ્ધિ કરી છે. ભાષા સંસ્કૃત સરલ હોઈ અભ્યાસીઓને ઉપયોગી છે. અંશ ભેટ આપવામાં આવતો હોવાથી પ્રકાશકનો હેતુ જ્ઞાનનો બહેળો પ્રચાર કરવાનો જાણાય છે.

અમૃતના ધુટડા—લેખક આચાર્યશ્રી ભુવન-તિલકસૂરિ. વાંચવા યોગ્ય ઉપદેશક પુસ્તક છે.

મહાવીરસ્વામીના સંયમ ધર્મ—(શ્રી સૂત્રકૃતાંગનો મૂળનો છાયાનુવાદ) સંપાદક ગોપાળદાસજીવાભાઈ પટેલ. પૂંજભાઈ હીરાચંદ અંશમાળાનું દશમું પુસ્તક કિંમત. દશ આના.

ગૌરવ ગાથા—આચાર્યશ્રી વિજયગંભીર-સૂરિની ટૂંકકથા, લેખક અતિથિ.

ઉપરના અંશે ભેટ મળ્યા છે તે સાભાર સ્વીકારવામાં આવે છે.

છપાતાં ગુજરાતી ગ્રંથો.

૨ કથારત્નકોષ.

૩ શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર.

૪ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર.

૫ શ્રી મહાવીરદેવના વખતની મહાદેવીઓ.

૬ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર.

જે કે છપાઈ રહેતાં શુમારે અઢી હજાર પાનાનું સુંદર વાંચન થશે. આવી સખ્ત મોંઘવારી છતાં સલા આ ઉત્તમોત્તમ સુંદર સાહિત્યના પ્રકાશનનું કાર્ય ઉદ્દેશ પ્રમાણે કરે છે.

નાં. ૧-૫ માં આર્થિક સહાય આપનાર બંધુઓનું જીવનચરિત્ર ફોટા સાથે આપવામાં આવશે.

શ્રી તપોરત્ન મહોદધિ (ખીજી આવૃત્તિ.)

આગમો તથા પૂર્વાચાર્યકૃત ગ્રંથોમાંથી સંશોધન કરી ૧૬૨ તપોના નામ, તેની વિધિવિધાન દરેક તપોની ક્રિયાઓ સહિત, તે કેમ કરવો તેની હકીકતો ગુજરાતીમાં શાસ્ત્રીય ટાઇપથી પ્રતાકારે શુમારે ૧૭ ફોર્મ શુમારે બેસેલ પેજમાં છપાય છે. કિંમત રૂ. ૨-૦-૦ અગાઉથી પણ કેટલાક ગ્રાહકો થયેલ છે, જેથી અન્યે વેળાસર અમોને લખી જણાવવું.

સંસ્કૃત સીરીઝ પ્રકાશન ખાતું.

નીચેના ગ્રંથો સીલીકમાં જુજ છે, જેથી જરૂર હોય તેમણે સત્વર મંગાવી લેવા. ફરી છપાવી શકાય તેમ નથી.

૧ શ્રીગૃહતકદપસૂત્ર ભાગ ૩-૪-૫ રૂ. ૫૦ રૂ. ૬૦ રૂ. ૫૦. ૨ કર્મગ્રંથ ખીજો ભાગ (પાંચમોછટો) રૂ. ૪-૦-૦.

૩ શ્રીઆદિનાથચરિત્રપ્રથમપર્વ (પ્રતતથાજીકાકારે) કિ. ૧-૮. ૪ શ્રીકથારત્નકોષગ્રંથલેઝરપેપર. ૧૦, ગ્લેઝરપેપર ૮-૮.

૫ જૈન મેઘદૂત રૂ. ૨-૦-૦.

દેવાધિદેવ શ્રી તીર્થ'કર ભગવાનોના સુંદર સચિત્ર ચરિત્રો.

નીચેના ગુજરાતી ગ્રંથોની માત્ર થોડી કોપીઓ સીલીક છે. ફરી તે પણ છપાઈ શકે તેમ નથી, જલદી લાભ લેવા જેવું છે—

૧ શ્રી આદિનાથ ચરિત્ર રૂ. ૫-૦-૦

૨ શ્રી ચંદ્રપ્રભુ ચરિત્ર રૂ. ૨-૦-૦

૩ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર (ખીજો ભાગ) રૂ. ૨-૮-૦

૪ શ્રી વિમળનાથ ચરિત્ર રૂ. ૨-૦-૦

૫ શ્રી વાસુપૂજ્ય ચરિત્ર રૂ. ૩-૦-૦

૬ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર રૂ. ૩-૮-૦

શ્રી કુમાર વિહાર શતક ગ્રંથ.

શ્રી રામચંદ્રગણિ કૃત મૂળ અને શ્રી સુધાભૂષણગણિ કૃત અવચૂરિ અને તેનો ગુજરાતીમાં ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત.

તેરમાં સૈકામાં રસ અને અલંકારના ચત્કારથી વિભૂષિત અસાધારણ નૈસર્ગિક આ ખંડ કાવ્યની રચના થયેલી છે. પરમાર્હત કુમારપાળ મહારાજને પાટણમાં પોતાના પિતા ત્રિભુવનપાળના નામથી બનાવેલ શ્રી કુમારવિહાર જૈન મંદિર અને આચાર્ય શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજે પ્રતિષ્ઠા કરેલ શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાનની સ્તુતિ રૂપ આ કાવ્યની રચના હોવા સાથે તે મંદિરનું યમત્કારિક વર્ણન આપેલ છે. તે મંદિરમાં અને મુખ્ય પ્રાસાદની અંદર ૧૨૫ અંશુલ ચંદ્રકાન્તમણીની પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પ્રતિમા હતી. સર્વકળશો અને સ્તંભો સુવર્ણના હતા. એકંદરે તે જિનમંદિર ૯૬ કોટિ દ્રવ્ય ખરચી કુમારપાળ મહારાજે બંધાવ્યું હતું, તેનું વર્ણન છે. કાવ્યની રચના સાથે તેનું ગુજરાતીનું ભાષાંતર પણ આપવામાં આવ્યું છે. ૨૫૦ પાનનો ગ્રંથ છે. કિ. રૂ. ૨.

પર્યુષણના જૈન પેપરના અંકમાં સુધારો-અમારા કેટલાક ગ્રંથોની કિંમત પ્રેસહોપથી ભૂલવાળી છપાયેલ તેથી આ માસિકમાં તેના આગલા અંકમાં જે કિંમત છે તે સમજવી. સલા—

તૈયાર છે ! ॥શ્રી કથારત્ન કોષ મૂલ ॥ (કહારાચળ કોસો) તૈયાર છે !!

આ “કથારત્ન કોષ” ગ્રંથ પ્રાકૃત ભાષામાં શ્રી દેવભદ્રાચાર્ય જેવા વિદ્વાન આચાર્ય મહારાજે રચેલો છે; ધણી જ પરિશ્રમે સાક્ષરવર્ચઃ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે સંશોધન કરી તૈયાર કરેલ છે, જે જૈન સમાજ ઉપર મહાન ઉપકાર કર્યો છે. એવા મહા મૂલ્યવાન જુદા જુદા ૫૦ જૈનધર્મના તત્ત્વજ્ઞાન અને બીજા જાણવાલાયક વિષયો ઉપર અનેક અનુપમ કથાકૃતિ રત્ન ભંડાર આ ગ્રંથમાં ભરેલ છે; શ્રી મુનિ મહારાજએને વ્યાખ્યાન માટે તો ખાસ ઉપયોગી છે. ફોર્મ ૬૬ પાના ૮૦૦ આઠસેંદુ હંચા લેઝર પેપર, અને હંચા ટકાઉ ગ્લેઝર પેપર ઉપર શાસ્ત્રી સુંદર ટાઇપથી પ્રતકારે છપાવવામાં આવેલ છે, અનુક્રમે કિંમત રૂ. ૧૦ તથા રૂ. ૮-૮-૦

જૈન ઐતિહાસિક ગુજરાત કાવ્ય સંચય.

(સંપાદક અને સંપાદક શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ, આચાર્ય ગુજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર)

શ્રી જૈન શાસનની ઉત્પત્તિ કરનારા આચાર્યો, સાધુઓ, સાધ્વીઓ અને મુદરથોના જીવન ચરિત્ર સૌરભને પ્રસરાવનારા પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં રચાયેલ પ્રામાણિક, ઐતિહાસિક પ્રબંધો, કાવ્યો અને રાસોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલો છે. અનેક જૈન વિદ્વાનો પાસે સંપાદનકાર્ય કરવામાં આવેલ છે.

દેવો રચના કાળ ચૌદમાં સૈકાથી પ્રારંભી વીસમા સૈકાના પ્રથમ ચરણ સુધી સાડા ચાર સૈકાનો છે, પંદરમા સૈકા પછીના આચાર્યોએ ગુજરાતી ભાષામાં તે તે સમયમાં તે તે પ્રાન્તમાં પ્રાપ્ત ભાષા ચાલતી તેને પ્રાધાન્યપણ આપી રચેલા આ કાવ્યો છે. આ કાવ્યોના કર્તા કવિઓની પ્રતિજ્ઞા પણ તેમાં તરી આવે છે.

આ ગ્રંથમાં કાવ્યો, તથા રાસોનો ગુજરાતી ભાષામાં સાર, કર્તા મહાશયો કયા કયા ગચ્છના હતા, તે તેમજ તેઓશ્રીના ગચ્છોના નામો, મુદરથોના નામો, તમામ મહાશયોના રચણો, સંવત સાથે આપી આ કાવ્ય સાહિત્યની સુંદર અને સરલ ઉપયોગી રચના બનાવી છે, ૫૦૦ પાંચસો પાના કરતાં વધારે છે. કિંમત રૂ. ૨-૧૨-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

શ્રી ચારિત્ર રત્ન ગણિ-વિરચિત—

શ્રી દાનપ્રદીપ—

પંદરમા સૈકામાં ૬૬૭૫ સૈકા પ્રમાણ રચેલા આ ગ્રંથનું આ સુંદર અને સરલ ગુજરાતીભાષાંતર છે. જિનાગમકૃતિ અગ્નિ પાસેથી વિવિધ પ્રકારના અર્થકૃતિ સેજને પ્રહણ કરી જિન શાસનકૃતિ ધરમાં દાનકૃતિ દીવાને પ્રગટ કરવા, આ ગ્રંથની ખાર પ્રકાશમાં રચના કરી છે. જ્ઞાનદાન, અભયદાન, અને સુપાત્રદાનના પોષણ કર્તા ધર્મોપદેશ દાનના અનેક ભેદો-પ્રકારો, તેના આચારોનું વર્ણન અને તે ઉપર દાનવીરોના ઉત્તમ કર સુંદર મનન કરવા યોગ્ય સુંદર ચરિત્રો-સુંદર કથાઓ સાથે આપવામાં આવેલ છે. સાથે દેશથી અને સર્વથી દયાનું વિવેચન, દાનના ગુણો અને દોષોનું વર્ણન વગેરે હકીકત વિસ્તારથી આપેલ છે. જીવનને સન્માર્ગ દર્શક, પિતા પેટે સર્વ ઇચ્છિત આપનાર, માતાની પેટે સર્વ પીડા દૂર કરનાર, મિત્રના પેટે હર્ષ વધારનાર, મહા મંગળરૂપ, આત્મજ્ઞાનની ભાવનાઓ સ્ફુરિત કરનાર, નિર્મળ, સમ્યક્ત્વ, આવકત્વ, પરમાત્મત્વ પ્રગટ કરાવનાર દેદીપ્તમાન દાનધર્મરૂપી દીવો જિન પ્રવચનરૂપી ધરને વિષે ચોતરફ પામી અનેક જીવોને મોક્ષ પ્રાપ્ત કરીવે છે. બીજા ત્રણ ધર્મ શિયળ તપ અને ભાવ ન્યારે આચરનારને ઉપકારક થાય છે જોરે દાનધર્મ તો આપનાર તથા લેનાર બન્નેને ઉપકારક થાય છે. એકંદરે આ અપૂર્વ ગ્રંથ નિરંતર પઠન પાઠન કરવા જેવો છે. ૫૦૦ પાનાનો હંચા પેપર ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઇપમાં છપાયેલ રેશમી કપડાના સુંદર બાઈન્ડિંગથી આ ગ્રંથ અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે કિંમત રૂ. સાક્ષરજી પોસ્ટેજ જુદું.